

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιστολὴν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ γράψῃ, διότι τὸ πνεῦμα τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, γραφοῦσης πρὸς τὴν Προῖσταμένην τῆς θὰ ἡσθάνετο οὐ μόνον ἀνακούφισιν τινα, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσιν καὶ ἴσως ἦτο τὸ μόνον κατάλληλον μέσον, ὅπως δυνηθῇ, ἀρχὴν ποιοῦσα νὰ γράφῃ, εὐχερῶς νὰ γράψῃ καὶ τὴν ἄλλην.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἀναπολοῦσα τὸν παρελθόντα αὐτῆς βίον, πρὸς ὃν ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐπανέλθῃ.

Τὸ παράθυρον τοῦτο ἦτο δυσμικόν, ἐξ οὗ ἀμέσως ὁ δῦων ἥλιος, ὅστις ἦπλου τὰς ζοφώδεις ἀκτίνάς του ἐπὶ τοῦ Λονδίνου, ἐθάμβωσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

Αἱ ἀπαίσιαι αὗται ἀκτίνες τῇ ἐπέδειξαν ἐμφαντικῶς τὰς φρικαλεότητας τῶν ἀπειρομήκων ὁδῶν τοῦ ἄστεος. Ἐφαίνοντο ὡς νὰ τῇ ὑπεδείκνυσιν τὸν δρόμον, ὃν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ πρὸς τὴν γέφυραν, ἥτις συνενοῖ τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ μαύρου ποταμοῦ. Ἦρκει μία ἰσχυρὰ πρὸς τὰ ἔξω πρόσκλησις, ὅπως συναντήσῃ πέραν τοῦ παραθύρου τὴν ἀγκάλην τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ χάος....

Φρίσσουσα συνεσφίγγθη ἐπὶ τοῦ κοιλωματος τοῦ τοίχου τοῦ παραθύρου....

— Νὰ τελειώσω τοιοῦτοτρόπως; ἡρώτα ἑαυτήν. Ἄλλ' ἴσως.... ἐὰν ἡ Προῖσταμένη μὲ ἀπωθήσῃ.

Ἦρχισε τὴν ἐπιστολὴν τῆς :

« Ἀγαπητὴ Κυρία.

» Πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου δὲν ἠκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἐμοῦ, ὥστε σχεδὸν διατάζω νὰ σᾶς γράψω.

» Φοβοῦμαι μὴ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πνεύματί σας ἔμεινα ἐγκαταλελειμμένη, διότι φοβοῦμαι μήπως μὲ θεωρήτε κόρην ἀχάριστον καὶ ἄνευ καρδίας.

» Διήγαγον βίον πλήρη δοκιμασιῶν σκληροτάτων.

» Δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς γράψω πρὸ τῆς σήμερον.

» Ἦδη πράττω ὅ, τι δύναμαι, ὅπως ἐπανορθώσω τὸ κακόν, ὅπερ ἔπραξα, ὅπως δυσωπήσω ἐκείνους οὓς ἠδίκησα.

» Μετανοῶ ! . . . ὦ ! μετανοῶ ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἐπικαλοῦμαι ἐν ἱκεσίᾳ τὴν χάριν τοῦ νὰ προσέλθω πάλιν πρὸς τὴν φίλην, ὅτις συνεμερίσθῃ τὰ δεινὰ μου ἄλλοτε καὶ ἥτις μὲ συνέδραμεν εἰς ἐτέραν δυστυχιῶν ἐποχὴν.

» Κυρία ! μὴ μὲ ἀπωθήσετε !

» Δὲν ἔχω πλέον ἢ μόνον ἑμᾶς !

» Ἀκόμη ἀπαξ, θὰ σᾶς ὀφείλω τὸ πᾶν.

» Θὰ μὲ συγχωρήσητε ὅ, ταν μάθητε τί ἔπραξα ;

» Θὰ θελήσητε νὰ μὲ δεχθῇτε αὖθις εἰς τὸ Ἄσυλον, ἐὰν ἔχετε νὰ μοὶ δώσητε ἐρ-

γασίαν τινα, ἐξ ἧς νὰ κερδαίνω τὸν ἄρτον καὶ τὴν στέγην μου ;

» Πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ὀφείλω ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς οἰκίας ἐξ ἧς σᾶς γράφω.

» Δὲν ἔχω κανὲν μέρος εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ὅπου νὰ καταφύγω.

» Τὰ ὀλίγα χρήματα, ἅπερ κατέχω, τὰ ὀλίγα πολύτιμα κοσμήματα, ἅτινα μοὶ ἐδώρησαν, θὰ τ' ἀφήσω ἐνταῦθα ἀπερχομένη, διότι ἐγενόμην αὐτῶν κάτοχος διὰ τοῦ ψεύδους καὶ συνεπῶς δὲν μοὶ ἀνήκουν πλέον.

» Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρξιν μᾶλλον ἐμοῦ ἐγκαταλελειμμένην.

» Εἴθε Χριστιανὴ δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ !...

» Εἶμαι καλὴ νοσοκόμος, τὸ γνωρίζετε, χειρίζομαι δ' ἐπιτηδεῖας καὶ τὴν βελόνην, ἀλλὰ καὶ αἱ τραχύταται τῶν ἐργασιῶν δὲν μὲ πτοοῦσι ποσῶς.

» Δύναμαι ἐπίσης ὀλίγον καὶ νὰ διδάξω.

» Ἀλλ' ὄχι !...

» Τίς θὰ συγκατένευε νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ τέκνα του εἰς γυναῖκα ὡς ἐμέ ;

» Ὡστε οὐδεμία ἐλπίς ἐκ τοῦ μέρους τούτου.

» Καὶ ὅμως... ἀγαπῶ ἐμπαθῶς τὰ παιδία.

» Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐὰν εἶχον τοιαῦτα περίξ μου ἰδικὰ μου, ἀχ !... θὰ ἤμην εὐχαριστημένη καὶ ἐκ τῆς ταπεινοτέρας τύχης.

» Δὲν ὑπάρχουσι φιланθρωπικὰ ἰδρύματα, ἅτινα νὰ περισυλλέγωσι τοὺς μικροὺς τούτους ἀποκλήρους πλάνητας ;

» Ἀναπολῶ τὴν ἰδικήν μου παιδικὴν ἡλικίαν !...

» Ὅποια εὐχαρίστησις νὰ συντελέσω εἰς τὸ νὰ προφυλάξω ἄλλα παιδία ἀπὸ τοῦ νὰ καταλήξωσιν, ὡς ἐγώ !

» Μοὶ φαίνεται ὅτι μὲ τοιοῦτον τινα σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ μου, θὰ εἰργαζόμην ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας, χωρὶς ποτὲ νὰ αἰσθανθῶ τὸν ἐλάχιστον κάματον.

» Θὰ ἀφωσιούμην ἐξ ὅλης καρδίας εἰς παρόμοιον ἔργον.

» Θὰ πλεονεκτῶ κατὰ τοῦτο ἐτέρων, μᾶλλον ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοουμένων γυναικῶν, ὅτι δὲν θὰ ἔχω οὐδὲ θὰ ἐπιδιώκω οὐδὲν ἕτερον συμφέρον ἐν τῷ βίῳ μου.

» Ἄν ὑμεῖς εἴπητε ὑπὲρ ἐμοῦ μίαν εὐμενῆ λέξιν καὶ μὲ συστήσητε εἰς τοιοῦτόν τι ἴδρυμα, θὰ ἐγενόμην δεκτὴ, καὶ θὰ μοὶ ἐνεπιστεύοντο τοὺς ἀτυχεῖς μικροὺς λιμοκτονοῦντας ἀλήτας.

» Ἐὰν ὅ, τι ζητῶ εἶνε πολὺ, σᾶς ἱκετεύω, κυρία, συγχωρήσατε μίαν δυστυχίαν.

» Μία μόνον λέξις μοὶ μένει ἀκόμη νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι δηλαδὴ ὁ χρόνος καθ' ὃν δύναμαι νὰ παραμένω ἀκόμη ἐνταῦθα, μετᾶται οὐχὶ καθ' ὥρας, ἀλλὰ κατὰ λεπτά.

» Θὰ δειχθῇτε τόσον εὐμενής, ὥστε ν' ἀπαντήσητε εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διὰ τηλεγραφήματος. Ναὶ ἢ ὄχι ;

» Τὸ ὄνομα ὑφ' ὃ μὲ γνωρίζετε δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ ἐκεῖνο ὑφ' ὃ ἦδη εἶμαι ἐνταῦθα γνωστή.

» Ὅφειλω λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσω ν' ἀπευθύνετε τὸ τηλεγράφημά σας πρὸς τὸν αἰδεσιμώτατον Ἰούλιον Γκραῦ, Μέγαρον Ρόϋ, Κένσιγκτον, οὗτος δὲ θὰ μοὶ τὸ ἐγχειρίσῃ.

» Δὲν δύναμαι νὰ ἐξεύρω λόγους, ὅπως ἐκφράσω τί τῷ ὀφείλω.

» Οὐδέποτε ἀπηλπίσθη περὶ ἐμοῦ καὶ μ' ἔσωσεν ἀπ' ἐμαυτῆς κινδυνεύουσας.

» Εἴθε, ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ καὶ ἀνταμείψῃ τὸν ἀγαθότατον, τὸν εἰλικρινέστατον καὶ τὸν πολυτιμότερον τῶν ἀνθρώπων.

» Σύγγνωτέ μοι διὰ τὴν μακροσκελῆ ταύτην ἐπιστολὴν μου καὶ πιστεύσατε ὅτι εἶμαι πάντοτε αἰωνίως εὐγνώμων δούλη».

Ἐπέγραψεν, ἔκλεισε τὸν φάκελλον καὶ ἐπέγραψε τὴν διεύθυνσιν.

Ἀλλὰ τότε, κώλυμά τι, ὅπερ ὤφειλε νὰ προῖδῃ, ἀνωρθώθη πρὸ αὐτῆς.

Δὲν εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον ὑλικὸν χρόνον, ὅπως ἀποστείλῃ διὰ τῆς συνήθους ταχυδρομικῆς ὁδοῦ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἥτις ἔπρεπε νὰ κομισθῇ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ ὑπηρέται τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου, ἦσαν πάντες τεθειμένοι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς.

Ἀλλ' ἠδύνατο πλέον ἀρά γε νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ἐκλείποντος τούτου δικαϊώματος τῆς, ὅπως τοὺς χρησιμοποιήσῃ δι' ἀτομικὰς ἐαυτῆς ὑποθέσεις, ἐνῷ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔμελλε νὰ ἐκδιωχθῇ τῆς οἰκίας ταύτης ὡς γυνὴ τῆς ἀπωλείας ;

Δὲν θὰ ἔπραττε κάλλιον παρουσιαζομένη ἢ ἰδίᾳ εἰς τὸ Ἄσυλον, χωρὶς νὰ ζητήσῃ προηγουμένως τὴν περὶ τούτου ἀδειαν ;

Σκεπτομένη ταῦτα ἐφρικίασεν αἰφνης.

Ἦκουσε νὰ κτυπῶσι τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς.

Ἦνοιξε καὶ ἀνεγνώρισε τὴν θαλαμηπόλον τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἥτις ἐκράτει συνεπτυγμένον εἰς τὴν χεῖρα μικρὸν τεμάχιον χάρτου.

— Ἐκ μέρους τῆς κυρίας μου, δεσποινίς, εἶπεν ἡ γυνή, ἐγχειρίζουσα αὐτῇ τὸ ἐπιστόλιον. Ἀπάντησιν μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν θέλει.

Ἡ Μέρση τὴν ἐσταμάτησε καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου.

Ἡ ὄψις τῆς νεάνιδος ταύτης τὴν ἐνεθάρρυνε καὶ τῇ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ τῆς ἀποτείνῃ τὴν ἐρώτησιν :

— Εἰς τῶν ὑπηρετῶν δὲν ἐπρόκειτο, νομίζω, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν τὸ ἀπόγευμα ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος. Εἰς τῶν ἀκολουθῶν πρόκειται νὰ ὑπάγῃ ἐπιππος, ὅπως κομίσῃ ἐπιστολὴν τῆς κυρίας εἰς τὸν ἀμαξοποιόν τῆς.

Ἡ εὐκαιρία αὕτη ἐνεθάρρυνεν ἔτι μᾶλλον τὴν Μέρσην εἰς τὸ νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτῆς, χρησιμοποιοῦσα καὶ δι' ἐαυτὴν τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐπίππου.

— Ἐχεις τὴν καλωσύνην νὰ δώσης τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸν ἀκόλουθον ἐκ μέρους μου ; εἶπεν. Οὐδῶλως θ' ἀπο-

τραπή της οδοῦ του ὅπως ἐγχειρίσῃ αὐτήν, διότι ἅμα φθάσῃ ὅπου τὸν στέλλει ἡ κυρία, δὲν ἔχει ἢ μόνον νὰ τὴν ἀποδώσῃ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λαίδης Ζάνετ συνήγεσεν εὐχαρίστως εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην. Ἀπομείναισιν πάλιν μόνῃ, ἡ Μέρση παρετήρησε τὸ ἐπιστόλιον τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Πρώτην ταύτην φορὰν ἡ εὐεργέτις αὐτῆς συνεννοεῖτο μετ' αὐτῆς ἐγγράφως, διότι πάντοτε ἐκάλει αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ τῇ ὁμίλει, ὅταν ἤθελε νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ τι.

Τί ἐσήμαινε λοιπὸν ἡ ἀλλαγὴ αὐτῆς τῆς καθιερωμένης συνηθείας;

Μήπως τὸ ἐπιστόλιον ἦτο εὐγενὴς τις ἀποπομπή;

Μήπως ἡ ἔκτακτος ἀγγίνοια τῆς Λαίδης Ζάνετ διεισέδυσεν εἰς τὸ μυστήριον;

Ἄπαν τὸ νευρικὸν σύστημα τῆς Μέρσης ἦτο ἐντεταμένον καὶ τεταραγμένον.

Ἐτρεμε τόσον, ὥστε ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὸν οἰκτον τοῦ θεωμένου αὐτὴν, καθ' ὅσον ἤνοιγε τὸ ἐπιστόλιον τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἦρχιζε τοῦτο ἀνευ προσωνομίας τοῦ πρὸς δὲ ἀπετείνετο καὶ ἦτο ἀνυπόγραφον.

Περιεῖχε τὰ ἐξῆς:

«Ὁφείλω νὰ σὰς ζητήσω ν' ἀναβάλῃτε ἐπ' ὀλίγον τὴν ἐξήγησιν, ἣν μοι ὑπεσχέθητε. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου αἱ ὀδυνηραὶ ἐκπλήξεις εἰσὶν αὐτὸ τοῦτο δοκιμασίαι κινδυνώδεις. Ἐχω ἀνάγκην χρόνου τινὸς ὅπως συνέλθω καὶ ἡσυχάσω ἵνα δυνηθῶ ν' ἀκούσω ὅ,τι ἔχετε νὰ μοι εἴπητε. Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς κάμω νὰ περιμείνητε ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Διαρκούσης τῆς ἀναβολῆς ταύτης, τὰ πάντα θὰ τηρήσωσιν τὴν συνήθει αὐτῶν πορείαν. Ὁ ἀνεψιός μου Ἰούλιος, ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ καὶ ἡ κυρία, ἦν εὖρον εἰς τὸ ἐστιατόριον, θὰ μείνωσιν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἐν τῷ μεγάρῳ, μέχρις οὐ δυνηθῶ νὰ συναντηθῶ ἐκ νέου μετ' αὐτῶν καὶ μεθ' ὑμῶν».

Ἐνταῦθα ἐτελείονε τὸ λακωνικὸν τοῦτο μῆνυμα.

Ἄλλ' ὁποία ὑπῆρχεν ἡ γυνήσια σκέψις τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐν ᾗ ἔγραφε τοῦτο;

Εἶχεν ἄρα γε μαντεύσει τὴν ἀλήθειαν ἢ μόνον συνεπέβαινε ὅτι ἡ θετὴ θυγάτηρ τῆς ὑπῆρχεν ἀναμειγμένη εἰς ἐπικίνδυνον βαθμὸν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Μέρσης Μερρίκ;

Ἡ περίοδος, ἥτις ἐπραγματεύετο περὶ τῆς ξένης, προσονομάζουσα αὐτὴν «κυρία», ἀπεδείκνυε σαφῶς ὅτι εἶχεν ἐπέλθει μεγίστη μεταβολὴ εἰς τὴν γνώμην τῆς περὶ τῆς ὑποτιθεμένης παράφρονος τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἀρκετόν, ὅπως πείσῃ τὴν Μέρσην ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐγίνωσκε πλέον ἐκ τῶν προτέρων τὴν φύσιν τῆς ἐξομολογήσεώς της.

Διὰ τοῦτο ἡ Μέρση καὶ ἐδίσταζε καὶ ἐφοβεῖτο.

Δέον ἐνταῦθα νὰ προηγηθῶμεν ὀλίγων τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσιν καὶ νὰ προσθέσωμεν ὅτι μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠρνήθη πάντοτε ἐπιμόνως

καὶ ἀπολύτως νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς οἰονδήποτε τὰς σκέψεις αἵτινες τότε τῇ ἐπῆλθον καὶ τὰς λύπας, αἱ κατέπνιγε μυστικῶς κατὰ τὴν ἀξιωματικὸν ἐκείνην ἡμέραν.

Ἐν τούτοις, ἀναμείνον τῆς ἀβεβαιοτήτος ταύτης, ἥτις συνέτριβε τὴν Μέρσην, ἐν πρῶτῳ τοῦλάχιστον καθίστατο φανερόν καὶ βέβαιον· τοῦτέστιν ὅτι ὁ χρόνος, δὴ ἡδύνατο ἀκόμη νὰ διαθέσῃ ἐν τῷ δωματίῳ της, εἶχεν ἀπροσδιορίστως παραταθῇ ὑπὸ τῆς εὐεργετιδὸς της.

Ἡδύνατο νὰ παρέλθωσι τούντεῦθεν ὥραὶ ὁλόκληραι πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως, ἣν εἶχεν ἤδη ὑποσχεθῇ καὶ τὴν ὁποίαν ἀνέμενον πλέον παρ' αὐτῆς.

Ἡ ἀνάγκη αὐτῇ ἐμῆλθεν ἐπαισθητῶς νὰ κατευνάσῃ τὸ πνεῦμά της ὅπως καταλήξῃ νὰ περιέλθῃ εἰς κατάστασιν ἥτις νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ γράψῃ τὴν πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκραῦ ἐπιστολήν της.

Ἀληθῶς ἄρα;

Ἄπαξ ἔτι ἔθηκε πρὸ αὐτῆς φύλλον χάρτου, ὅπως γράψῃ.

Καθημένη παρὰ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἡρεισμένην ἐπὶ τῆς χειρός, ἐπειράτο νὰ ἀναδράμῃ διὰ τῆς φαντασίας πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ μέσου τοῦ λαβυρίνθου τοῦ παρελθόντος, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχε συναντήσῃ τὴν Χάρिता Βράδον ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ Εἰμαρμένον εἶχε προσεγγίσει ἀλλήλας αἰφνιδίως κατὰ πρόσωπον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ ὀλεθρία αὕτη ἄλλουσις ἤρχιζε νὰ ἐκτυλίσσηται καθαρῶς ἐν τῷ πνεύματί της.

Φεῦ! Πόσον χαιρεκἀκως ἡ Τύχη καὶ τὸ Εἰμαρμένον ἡδύνατο, δὸς εἰπεῖν, συμβουλεύουσιν αὐτὴν νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα τῆς.

Ἐὰν συνηντῶντο εἰς συνήθεις ὁμαλὰς περιστάσεις, οὔτε ἡ Μέρση οὔτε ἡ Χάρις δὲν θὰ προέβαινον εἰς τὰς ἀμοιβαίας ἐκμυστηρεύσεις των.

Ἄλλ' ἐγνωρίσθησαν ἐν μέσῳ δεινῶν δοκιμασιῶν κοινῶν, ὑπὸ τὸ κράτος κοινῶν κινδύνου, ἐν χώρᾳ ξένη καί, ὡς Ἀγγλίδες ἀμφοτέραι, φυσικῶς καὶ εὐνοήτως, μετὰ τ' ἀνωτέρω, κατέληξαν εἰς τὸ ν' ἀνοιξώσιν πρὸς ἀλλήλας τὰς καρδίας των.

Οὐδέποτε, ἄλλως, εὐθὺς ἐκ πρώτης συναντήσεως θὰ ἐμάνθανεν ἡ Μέρση τὰς ὑποθέσεις τῆς Χάριτος, ὅπερ ὑπῆρξε δι' αὐτὴν γνῶσις ὀλεθρία γεννήσασα ἐν αὐτῇ τὸν πειρασμὸν μετὰ τὴν ἐκρηκτικὴν γερμανικῆς ὀδίδος καὶ τὸν φαινομενικὸν θάνατον τῆς συνοδοιπόρου της.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ πάντα εἶχον, φυσικώτατα, ἀλλὰ καὶ λίαν παραδόξως, ἐννοήσῃ τὴν διαπράξιν τοῦ δόλου.

Ἡ Μέρση ἔφθασε νοερῶς εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς τρομερᾶς ταύτης ἱστορίας, ὅτε ἡ Χάρις τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἡ Τύχη καὶ τὸ Εἰμαρμένον ἐζωμάλυνον τὸ ἔδαφος διὰ τὴν δευτέραν ταύτην παρὰ τῇ Λαίδη Ζάνετ συνέντευξιν.

[Ἐπεὶ συνέχεια].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν διὰ γραμματοσήμων ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἢ: «Πρὸς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κύριον Π. Γροισάνην (βιβλιοπωλεῖον ὁ «Ἀπόλλων»)». Ἰδίως δὲ παρακαλοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν αἴτησιν ἡμῶν ταύτην οἱ ἐν τοῖς χωρίοις κκ. Συνδρομηταί, διότι ἀποβαίνει λίαν ἐπίπονος καὶ πολυέξοδος ἡ ἀποστολὴ εἰσπρακτορὸς πρὸς εἰσπραξίν εὐτελοῦς δεκαπενταφράγκου συνδρομῆς.

Ἡ Διεύθυνσις

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἔξῃ βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Σουλ-λογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπ. 60 [70]
«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μαθηλὴν» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύν..... Δρ. 7 (8)

«Ζίλ Βλά» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερδὶλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς..... 3,50 (3,70)

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Λέμπρου Εὐσέλη. Δρ. 3 (3,30)

«Λέων Λεωνίδης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἀῖκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... Δρ. 60 (70)

«Παρίσιον Ἀπόκρυφον», μυθιστορία Εὐγενίου Σύν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διάβολος - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 1 (1,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά..... Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3 (3,20)

Χρυσόδετα..... 4

«Μαρ' Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχμ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμὴ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδόσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γενναίων». Τόμοι 2..... Δρ. 5 [5,50]